

Roeren in de ziel

OJ Frère

Inhoudsopgave

Biecht.....	4
Open & Dicht.....	5
Meter.....	6
Naar voren	7
Intiem.....	8
Hout.....	9
Wild*.....	10
Gelijkstroom	11
Wisselstroom.....	12
Analogie.....	13
Aphorisme 39.....	14
Gezicht op de nieuwe dag.....	15
Lichtballon	16
Markt*	17
Zoals het is	18
Oude rockers	19
Defilé	20
Aphorisme 40.....	21
Visie	22
Toetsen	23
Sleur	24
Duiven*	25
Hetzelfde	26
Aan de kust	27
Exposure	28
Tuin der Lusten	29
Kunstlijn	30
Vereenigng	31

Betaling*	32
Luipaard	33
Opgebroken	34
5-7-5	35
Niet meer	36
Misschien	37
Nooit af	38
Onverdeeld*	39
Anders	40
Ploegscharen	41
Bestaanszekerheid	42
Nu even niet	43
Jij zegt	44
Orgasme	45
Aphorisme 41	46
Stem*	47
Aphorisme 42	48
Party-time	49
Gevallen	50
Calimero	51
Verjonging	52
Theater	53
Volgens de Bilt	54
Beving	55

* geschreven bij de schrijfgroep van het Straatjournaal

Biecht

(Voor G-J K)

Ik weet niet wat ik moet zeggen

Dus ik lul maar wat

Er zijn dichters

die nadenken

voordat ze iets

schrijven

Ik niet

Ik voel

En

ik lul maar wat

Open & Dicht

(op vrijdag de 13e)

Open
Dicht
Open
Dicht
Open
Dicht

Open
Dicht
Open
Dicht
Open
Dicht

Open
Dicht
Open
Dicht
Open
Dicht

Geopend
Gedicht

Meter

Een meter

Telt

Honderd centimeter

En

Duizend millimeter

Denk daar maar

eens rustig over na!

Naar voren

Ingepakt in de krant
van gisteren
Doorgelopen drukinkt
Scheuren bij beroering

Vluchten we naar voren
Opvliegers uit het heden
In roze en lichtblauw
Geketend mobiel

We hebben de koffers gepakt
De rubberbootjes opgeblazen
Vleugeltjes om de biceps
We zijn klaar

Om te sterven

Intiem

De details zijn te intiem
De grote lijn eigenlijk ook
Dus denk ik,
maar ik weet het nog niet zeker,
dat ik voor deze keer,
deze ene keer,
maar eens niets vertel,
dat ik gewoon een keer
mijn grote mond houd

Hout

Stokken
Om te slaan
Om te apporteren
Om te steunen

Wandel
Peil
Pols
Kerf

Er staat
Hout
Voor de deur

Wild*

Als aangeschoten wild
loop ik rond
Me pijnlijk bewust
van gebreken
van wonden
toegebracht door de omgeving
door jou
door mijzelf
door ons
door de mensen
om ons heen

Wild, aangeschoten wild
Toch wel lekker,
zo'n drankje

Gelijkstroom

Bij gladheid wordt alleen
met zand gestrooid
in de ogen van hen
die de storm niet doorstaan

Wij dragen beelden
boven ons
om ze te vertellen
van klok, klepel en hazen

In het versgemaaide gras
ruiken we de toekomst
van gisteren

De opgeschoten jeugd
van ons bestaan wordt
door drukinkt verhakseld

We zijn verbonden,
verkleefd in het web,
het web van de zwarte weduwe

Wisselstroom

Het licht van
mijn koplamp valt op
de samenloop
van omstandigheden

In het schijnsel
van mijn druipkaars
flakkert de schaduw
van samen

De korenmaat
laat geen stralen door
Eierdozen dempen
het geluid

De spanning knettert
Potentiaalverschil alom

Ik trek draden
van mijzelf
naar de ander

in gindse verten
antwoordt de koekoek

Zacht

Analogie

Kunstmatig ingekleurde foto's
getuigen van intelligentie
De Waarheid schemert door
Door wolken van pixels
Te koop in de hemel

Ik zit gebakken aan
mijn persoonlijke bonus
Mijn verspakket wordt afgerekend
met vijfendertig procent korting

Streepjeskaarten inventariseren
Ik lig uitgerold in de markt
Als voetveeg voor de toekomst
Als mammoet van gisteren

Aphorisme 39

Even en oneven staan
meestal tegenover elkaar

Gezicht op de nieuwe dag

Uit gewassen kluiten,
in een gebroken hart,
op beklommen bergen
loopt het zo'n vaart

De snelheid van het licht
duizelt door scheuren,
door kieren in muren op
oude terprgrond

Poten klinken
Teennagels krassen
Het kamerbreed tapijt
zinkt voetbogen af

Onder de hanenbalken
schuilt de voorspoed
De lambrisering bedekt
graffiti-tags in neongeel

Als je luistert
wordt het zicht belemmerd

Als je kijkt
hoor je des te beter

Liplezen vereist oefening

Maar het is te leren

Lichtballon

Gedempt in mist van dagen
schijnen lampen voort
In kale takken stroomt de voeding
naar afwezige bladeren
Nu gevallen worden geëerd
met kiezels sluipen we
op loden schoenen richting lusthof

De tuin kent zijn onkruid,
de zee zijn golven
Eindelijk geeft de grond
zijn geheimen prijs
Maar toch piepen de jongen
nog steeds hun ouders na
in het koor van het buurthuis

Afgevinkt slaan we de weg in
Ontworteld zijn we
We zweven
De middag tegemoet

Markt*

Ik ben er altijd van thuis
Van groenten
Van fruit
Van rommel
Van kunst

Maar helaas
word ik misbruikt
Voor zorg
Voor vervoer
Voor energie

Toch ben ik wel tevreden
Met mijn bloemen
Mijn planten
Mijn kraampjes

Tevreden op zaterdagmiddag
Zolang ze maar niet
proberen hun producten
over me uit te rollen

Zoals het is

Soms blijven woorden woorden
Soms schiet de taal tekort
Soms wil het maar niet lukken
Omdat het onzin wordt

Dan ga ik er bij zitten
Dan hou ik er mee op
Toch blijft het uren later
Nog zeuren in mijn kop

Het schrijven van gedichten
Is echt geen kattenpis
En soms wil het niet lukken
Maar het is zoals het is

Oude rockers

Oude mannen verstoffen
In mist van jaren
In kale plekken
In rimpels van toen

De stemmen raspen
De vingers knoken
De oren sluiten zich
De blik vernauwt

Geraniums wenken
in ogen van anderen
Maar iedere keer,
iedere dag...

Voelen de vingers de snaren
Galmen de speakers
Bonkt de bas
En spelen we
Zingen we
Sussen we
de prostaat in slaap

Defilé

De wind mee
Strakgehangen vlaggen
Ogenschijnlijk wapperend
aan stokken met hangslot

Alle neuzen dezelfde kant
De blik vooruit
De stappen gezet
Het doel in zicht

We volgen de scheidslijn
tussen goed en de ander
In zekerheid, verzekerd
van de wieg tot het graf

Alleen vogels vliegen
Van oost naar west
Van west naar oost
Wij lopen langs

Aphorisme 40

Als je de plank mis slaat
raak je vaak de verbeelding

Visie

In mijn oor ruist de wind
Hij belet me te horen
wat er klinkt
wat gebeurt in de verte

In mijn oog zit een balk
Waarmee ik wijs
op de splinter
van de man en vrouw naast me

Voor mijn kop hangt een bord
En daarop staat geschreven:
Ik, ik hoor het allemaal goed
Ik zie het allemaal scherp

Toetsen

Gewicht in de schaal
Op de schaal
Van nul tot tien

Zesminnen wachten
Dromen achten
Vieren gieren
Huilend van verdriet

Het is niet
Het gaat niet
Geslagen
Geslaagd
Gelaagd
Verbeterd

Regels waken
Hersens kraken
Rode krullen dansen

Het papier
wacht geduldig
Toetsen liggen klaar

Klaargelegd
Klaargestoomd
De volgende
Periode
Wacht

Sleur

We sleuren aan paarden
Zwemmen zeven sloten
Nemen de traplift
Kijken omhoog

Nieuwe horizonten
Richting oneindigheid
De zon gaat op
De dageraad naakt

Nooit kunnen en kruiken
Nooit pakken en neer
Nooit even een bakkie
Steeds in de weer

Onze stinkende best dus
IJver en volharding
Uitgewerkte plannen
Eendracht maakt macht

Maar toch
Maar toch
Maar toch
Sleuren we
Sleuren we aan dode paarden

Duiven*

Vol, vet
Grijs, wit
Scharrelen ze over de Dam

Niet voeren
Niet opjagen
Laat ze lopen
Laat ze vliegen

Nog zijn ze vrij
Als vredesbeeld
Als symbool
Boven wapperende vlaggen

Hetzelfde

Altijd
Hetzelfde
Eender
Vergelijkbaar
Voorspelbaar

Nooit
Spannend
Nieuw
Onverwacht
Anders

Het is
Wat
Het is

Maar je kunt er wel
prima op anticiperen

Aan de kust

Ontworteld
Los van bolders
Trossen gekapt
De koers gezet

Zie ze daar drijven
Verdoold in het schuim
Vergeefs opgeblazen
oranje gekleurd

Eens knipperde de hoop
Zwaaïend aan de horizon
In de nacht
Zonder dageraad

Exposure

Ik snijd hout
Met zicht op buiten
In verwachting van
nieuwe schoonheid

Woorden vliegen aan,
vormen strofen,
In beelden van
gepaard rijm

Stap voor stap
nadert de voltooiing
De klei gebakken
De kافت gevuld

Aan de muur hangt hij
De mond gezegend
Het ei gelegd

Ik kijk er naar
Ik werp de eerste steen

Tuin der Lusten

De uil fluit ballen met tonen van abrikoos en een vleugje citroen als de andere dagen zich aaneenrijgen tot vleugels vol slagpennen, zwevend in de avondlucht

Naast het pad groeit de onzekerheid van wilde weegbree, in gedachten opgeroepen door exotische sjamanen die hun peniskokers betrommelen met satéprikkers

De waanzin drijft op het koffiekopje, geschonken door liefdadigheidsinstellingen in het kader van de uitgewerkte doelstellingen ter voorkoming van de volgende pandemie

Gelijk hebben we, steeds roepend in de woestijn, surfend op de heuvels van liefde in de Tuin der Lusten waar Eva ooit haar grens overschreden zag

Voor ons gaat de zon onder, uit de verte nadert een fatbike zonder licht, vergezeld door een pruttelende snorfiets in tweetaktwalm

We lopen, keren bij de afgrond, slippen in de modder waarmee we onlangs hebben gegooid naar onze naasten

We gaan naar huis

Het is al laat

De echtelijke sponde roept

Kunstlijn

In oude zalen
Vroege vogels
Zonnige stranden
Een opvliegende ul

Weekendkunst,
uitgelijnd, bezongen
Geopend met deuren
die grenzen aan
de depressie

We kijken, drinken
nemen een hapje
Kijken, kijken
Maar kopen niet

Vereeniging

Waar sigaren walmen
in een glazen reservaat
Waar de ballen klikken
in de nastoot
Waar kurken knallen en
de crema schuimt
Waar stoelen leunen
tegen damasten tafels
Waar de marmeren trap
leidt langs nostalgisch mozaïek
Waar gezeemde glazen uitzicht
bieden op het woelige verkeer
Daar kom ik
Daar zit ik
Daar voel ik mij
Niet thuis

Betaling*

Steeds als ik bij Appie
een boodschap ga halen
Vraagt er een dame:
“Hoe wilt u betalen?”
Gisteren dacht ik
bijna een uur na
En zei toen: “Dat doe ik
het liefst in natura“

Luipaard

We strijken tegen haren
Op gebaande paden
Tussen wortels van kwaad

Volgelingen slaan af
Meelopers zweven
van zijsprong naar meerboei

Bomen liggen omgewaaid
Water aan de lippen
Stippen en strepen
Naar links en naar rechts

We kleuren
Buiten lijntjes
We zwemmen
Naast de pot

Maar intussen
Verwijten we de ketel
Benijden we de luipaard zijn vel

Opgebroken

De weg tussen jouw
en mijn huis is opgebroken

Bergen zand, een bordje:
Voetgangers Oversteken

De weg tussen jouw
en mijn huis is opgebroken

Ze leggen glasvezel aan

Zodat we in de toekomst
beter communiceren

5-7-5

Wel lettergrepen
In juiste aantallen maar
Wat een onzin, toch?

Niet meer

De tijd kent geen wijzers
In rood vlucht de dag
Wolken gevormd door adem
Wasem op lenzen van troebel glas

Mijn gezicht verdwijnt
in huilspiegels
De kermis buldert
De schiettent loeit
Knijpers stijgen
onverrichte zake
naar de hemel

Ik stop mijn oren
Ik sluit mijn ogen
De lucht van barbecue
valt niet uit te bannen

De stoet trekt voorbij
Strepen in de lucht
Ik zie ze niet meer
Nooit meer

Misschien

Misschien
kun je het zien
Hoe de haat
de klok slaat
Dat de uren
eindeloos duren
Als je wacht
Als je wacht

Misschien
kun je het horen
Hoe de bomen
dromen
Dat de luchten
vluchten
Eindeloos voort
Eindeloos voort

Misschien
kun je voelen
Wat de mensen
wensen
Wie de kinderen
hinderen
Te spelen
Te spelen

Misschien wel
Misschien wel

Maar misschien
ook niet

Nooit af

Tussen het een en het ander
gaapt het grote niets
Het vacuüm van ideeën
Het zwarte gat van herinnering
De leegte van oneindig

De diepe gronden
van stille wateren
Bodemloze put
Zonder kalf
Draaikolk van het heden

Voor is gevuld
Achter is het vol
Maar in het midden...

Komt het nooit af

Onverdeeld*

Dat wat ons verdeelt
Zeggen we verveeld
Kunnen we niet lijmen
Kunnen we niet rijmen
Links blijft links
Rechts blijft rechts
In het midden heerst
het grote niets

Niet tot elkaar
Niet bij elkaar
Alleen zijn we
Samen gaan we
Samen komen we
Nergens

Anders

Het roer moet om
Helemaal anders
Tot nu toe verkeerd
Puin hoop gemaakt

Voortschrijdend inzicht
Voor het eerst glashelder
Al jaren het beste voor
Altijd al een vermoeden

Wij gaan het maken
Wij nemen initiatieven
Het is genoeg geweest
U kunt ons er op afrekenen

Linksom of rechtsom
Het roer gaat nu om

Ploegscharen

In de kiem gesmoord
Op het veld van eer
Gesneefd in glorie
Gevallen en niet opgestaan

Uit de hand
loopt het goed
Gewonnen terrein
Op oude grond

Het is laat
Licht aan de hemel
Vlammend zwaard
Engel der wrake

En de boer,
hij ploegt voort
Hij stoot zijn stikstof uit

Bestaanszekerheid

We zijn
In vlucht naar voren
In donkere nacht
Verstoken, ontstoken
In toorn
In toren
Hoog verheven boven

Het gaat
Niet over liefde
Niet over haat
Gestegen, ontstegen
Boven land
Boven water
De goddelijke glorie

Altijd zwijgen woorden
Als daden roepen
Als willen moeten wordt

En wanneer de stenen
verplaatst zijn in de rivier
weten we weer zeker
dat we er zijn
Dat we bestaan

Even niet

Nu even niet
Even geen poëzie
Even geen woorden
Even geen gesprek
Even geen discussie
Alleen even stilstaan
Bij wat er gebeurt,
wat er niet gebeurt

Jij zegt

Jij zegt
dat je het weet
Jij zegt
dat het zo is
Grote woorden
Mooi geformuleerd
In volzinnen
Perfect Nederlands
Zonder accent
In ABN

De inhoud is onduidelijk
De boodschap diffuus
Meestal ongrijpbaar
Soms pure onzin
Maar
We luisteren
Want jij
Jij zegt
Waar het op staat

Orgasme

Het stof van wegen
daalt neer op bermen,
in leliën des velds,
in stampers en meeldraden
ter voortplanting in lentenachten

Door glazige windsels
sijpelt de hartstocht
Wulpsheid en losbandigheid
vlieden langs woelige wateren

Als ouden zingen, houden
jongen hun gepiep in toom
want wie zijn kinderen liefheeft
spare de roede niet
Gezwellen in hartstocht
Gekomen in ejaculatie
Zwemmend, zwemmend
is het doel bijna bereikt

Het plant van wortels
in vruchtbare grond
Diep in de schoot van
moeder aarde spant zich
de navelstreng
Het kraambed naakt

Wie zonder sperma is
werpe de eerste steen

Aphorisme 41

Waar vernieuwing optreedt
krijgt het oude waarde

Stem*

In de stad
hoor ik jouw stem
Soms luid
Soms zacht

In het park
hoor ik jouw stem
Tussen struiken
Achter bomen

In de stille straat
hoor ik jouw stem
Kaatsend
Van gevel naar gevel

Overall, overall
hoor ik jouw stem
Ben ik de enige?
Of horen anderen jou ook?

Aphorisme 42

Ook bij een open deur
moet je soms schoppen

Party-time

De zee-engte kadert
Konijnen in grijze wol
Vrucht op groene tanden
In het water, in de arm

Ik waaier zacht
Druppels stijgen ten hemel
De kaars druipt klaterend,
de trend wol opgeschoten
in vuurwerk

Haastig dwalen wij
De leunstoel ademt uit
Opgericht, ingezakt leer,
verankerd in het onderbewustzijn
van het ego

Het klankgat dondert
In het wijnglas strijkt
de secondewijzer
Tik, tik, tik

Het is, het was, het zal zijn
We lopen te hoop
Drollen, drijvend in onze kop
Feestneuzen in mineur

Gevallen

Bij omgevallen bomen
treuren we
Stammen beuken
de grond plat

Van tussen wortels
schieten plotseling
oude loten,
verstarde takken,
verbleekte staken omhoog

In de grauwe herfstochtend
rouwen we temidden van
het gevallen groen
Hopen op een sprankje zon

Calimero

Ik is
Ik is
Ik is

de grootste

Vernieuwing

Nieuwe bezems
Uit oude zakken
Verjongd gebracht
door oude mannen

Grijze duiven
Pikken krenten
Met de paplepel
ingegoten

Plamuur vult op
Niets meer van te zien
De verf droogt snel

Het verfrist
Met één druk
op de knop

Theater

Achter pluchen gordijnen
dreigt treurmuziek
Pauken mineuren
Fluiten blazen voor de wedstrijd

In de zaal heerst stilte
Stomme monden
Verdoofde oren
Blikken naar binnen gericht

Kaartjes zijn gescand
Plaatsen toegewezen
Stoelen geduid
De voorstelling kan beginnen

Volgens de Bilt

Regendruppels
vallen langzaam
Op de tegels,
in het gras
In de straten vormt zich
uur na uur een grotere plas

Goten vullen,
Wormen smullen
van de modder die ontstaat
Een mooi lied
heb ik nu niet
Lachen voelt haast als verraad

Achter wolken
Achter wolken
schijnt vandaag geen enkele zon
Achter wolken
dreigen buien
Ik wou dat ik het veranderen kon

Beving

Tectonische platen
schuren als
manifestatie van
aardse kracht

Schokken dreunen
Muren vallen
Rivieren storten zich
in nieuwe bedding

Uitgerold in de pletterij
Gegoten in lood,
in steen liggen we
Gebeiteld, opgericht

Het is te laat...

Het monument wenkt
Het kruisbeeld lokt
De as wordt verstrooid
Voor de eeuwigheid